

MEOSZ Oktatási, Továbbképző és Táv munka Intézet
SAJTÓFIGYELÉS

2007. október 9.

vasnepe.hu

Akadályok nélkül

Pósfá (ra) - A közintézményekbe rámpán juthatnak fel a mozgáskorlátozottak és a babakocsit toló anyukák - viszonylag kevés pénzből vált mindenki számára otthonossá a falu. Ami segítség a tolókosival közlekedőnek, az időseknek és a kismamáknak szintén jó.

Az úttesten megyünk. Nem mintha a gyalogúton nem férne el Csóka Tamás elektromos kerekese széke! Természetesen elfér. Mióta a falu járdái új, sima aszfaltburkolatot kaptak, már nem is döccen nagyokat. Csak azért megyünk az úton, mert egymás mellett haladva - én sétálva, ő gurulva - ott kényelmesebb.

Végigsétálunk a falun. Megnézzük a hamarosan megnyíló kempinget, amit külföldi tulajdonosa szintén az akadálymentesség jegyében épített fel - ez legalább részben minden bizonnyal annak is köszönhető, hogy az ügyintézésben rengeteget segített a mozgáskorlátozott férfi. Ha autó jön, ritkán, lehúzódnak az útpadkára, vagy felmegyünk a járdára - szintkülönbségek nincsenek. Majd egy éve pedig a fontosabb intézmények is könnyen megközelíthetők tolókosival.

- Többször pályázott az önkormányzat uniós támogatásra a közintézmények akadálymentesítéséhez, tavaly végre sikerrel - meséli Enzsöl Béla polgármester. - Másfél millió forintos költségvetéssel kalkuláltunk, ennek a felét önrészként adtuk. Megújult a közösségi ház, a Telekunyhóba is jóval egyszerűbben jut már be Tamás, aki a falu egyetlen mozgáskorlátozottja jelenleg. Rámpa épült az orvosi rendelő elé, ez az idősek és a kismamák dolgát is egyszerűbbé teszi.

Csóka Tamás tizenhat évvel ezelőtt még talán legyintett volna, ha azt mondja neki valaki, hogy ilyeneken kell majd gondolkodnia. Aztán jött az az ominózus, kissé túl függőlegesre sikerült fejes a kilencvenes évek elején...

Nyakcsigolyája tört, kartól lefelé megbénult. Az akkor 24 éves, világjáró, hivatásos sofőrként buszokat vezető fiatal ember élete nagyot változott - hirtelen mások segítségére szorult, tolókosiba kényszerült. Hónapokat töltött az intenzív osztályon, majd rehabilitációs intézetekben. Sokat veszített, de egyet nem: a jó kedélyét. Szerencséjére. Ez van, el kell fogadni - vonja meg a vállát, ha a trauma feldolgozásáról kérdezem, aztán már mosolyog is tovább. És mesél, mesél, mesél. Mindene a társasági élet, a beszélgetés. Ezért szeretett volna részt venni a kultúrház-beli ünnepeken és előadásokon korábban is - de a dolog nagyon bonyolult volt: ha be akart menni, meg kellett kérnie négy jó kondiban lévő férfiembert, hogy markolják meg a kocsiját, és vigyék fel. Kifelé ugyanúgy.

Ma szép rámpa kúszik fel a fal mellett. Nem csak a közintézmények váltak azonban hozzáférhetővé számára: az átépítés óta a szomszédos kisboltban maga válogathat. Az üzletbe

nem lépcső, hanem emelkedő víz, belül pedig teljesen körbejárható (körbegurulható) egy széles nyomsvon.

- Ma már minden boltnak ilyen akadálymentesnek kellene lennie hivatalosan, csak hát egyelőre kevesen tartják be az előírásokat - mondja Horváth Andrásné. - Mi pláne figyeltünk rájuk, hiszen Tamás a barátunk. Eddig is megoldottunk mindent, ha vásárolni jött: összekészítettük, amit kért, ő pedig kint megvárta a csomagját. Azért csak jobb, ha maga nézhet körül...

Csóka Tamás napjait ugyan megfélezi a betegsége, de annyi időt tölt a szabadban és az emberek között, amennyit csak tud. Földszintesnél is földszintesebbként emlegetett kiskutyáját sétáltatja, átmegy a számára szintén könnyen járható Telekunyhóba, ahol az internet lényegesen gyorsabb és olcsóbb, mint az otthoni modemes kapcsolata. Számítógépe ugyanis van (sőt, kapott egy éve a gazdasági minisztertől egy politikusok által leselejtezett laptopot is), s bár kezeit alig tudja használni, egy ujjal szépen és viszonylag gyorsan gépel. Ha pedig másfajta társaságra vágyik, elgurul a kocsmába, beszélgetni egyet. Hogy ott is szívesen fogadják, bizonyítja: mobil rámpát készítettek számára.

Pósfa igazán mozgáskorlátozott-barát falu. Kétségtelenül vezet a megyében, de talán még az országban is...